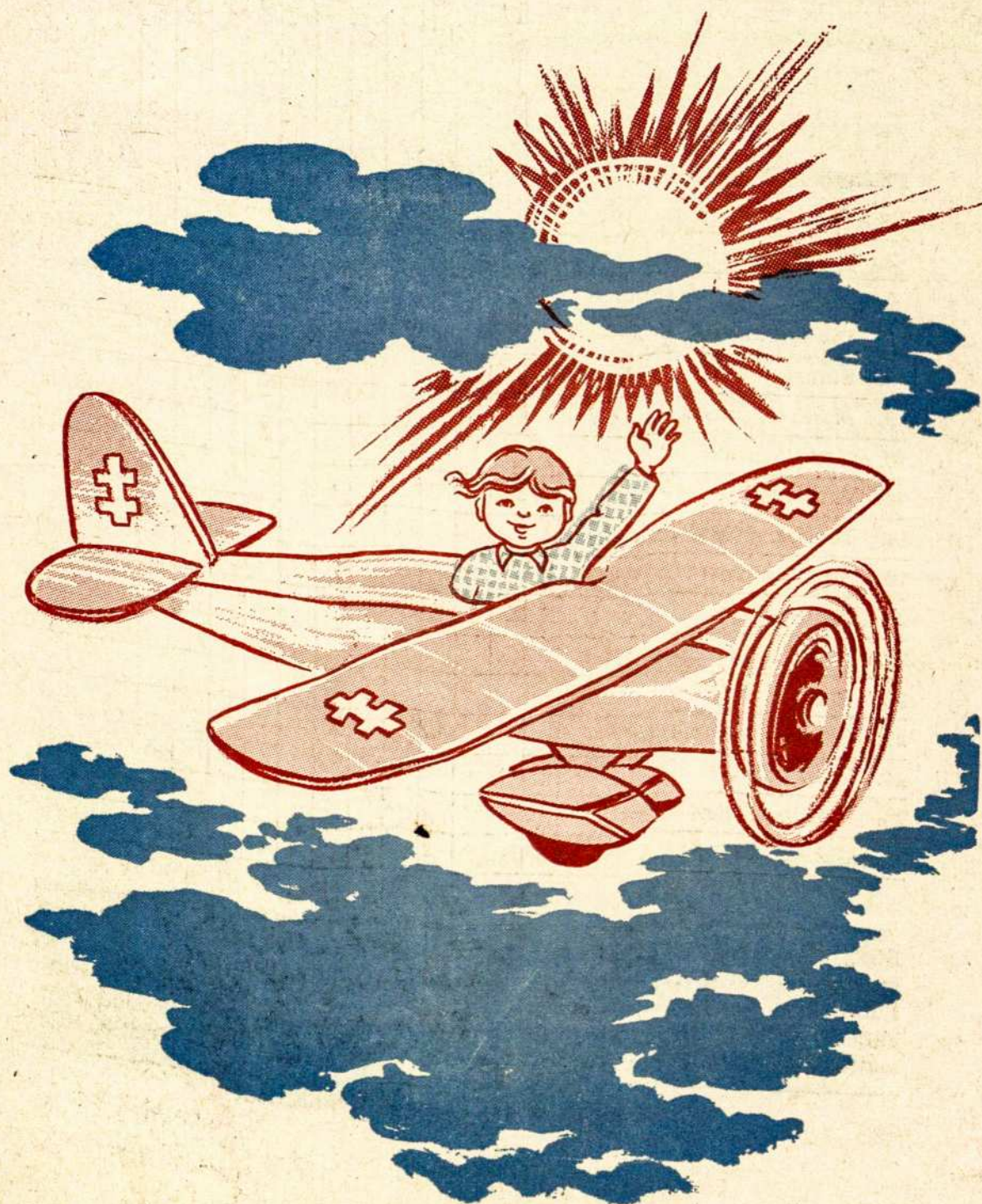

EGLUTĚ

Vol. 10, No. 5 1959 gegužė

SKAITYMO VADOVAS

Puslapis

	Lietuvių kl. pamokėlė	Mažųjų skaitymai	Sunkesnis skaitymas	Religija ir moralė	Tėvynė Lietuva	Kiti kraštai, nuotykių	Mandagumas, sugyvenimas	Sveikata ir saugumas	Gamta ir technika	Mūsų Dienų įvykiai ir žmonės	Paragininimas mąstyti ir spręsti	Paragininimas veikti ir kurti
3. Mamytei				X								
5. Mamytei — giesmė												X
6. Dievo Motinai				X								
8. Sūnus						X						
9. Mamytės pasakėlė					X							
10. Uodo teismas	X											
12. Aitvaras	X											
13. Tėviškė prie Nemuno					X							
14. Smuikininkas			X									
20. Pamokėlė	X	X										
21. Keisti ir įdomūs dalykai									X			
22. Algis ir Alytė						X						
23. Saulius ir Kastytis						X						
24. Žaiskime												X
25. Pasidarykime patys												X
26. Galvosūkiai										X		

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R.F.D. 2, Putnam, Connecticut. Subscription \$4.00 yearly. Single copy 40¢. Entered as second class matter March 27, 1952, Putnam, Connecticut, under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press, Putnam, Connecticut

MAMYTEI

Tu, mano mamyte, niekuomet nenuleidai nuo manęs akelių. Buvau mažytis, silpnas padarėlis, tavo širdis, meilė ir rūpestingumas mane stiprino ir ugdė. Mamyte, kiek tu skausmų dėl manęs iškentėjai, kiek jėgų ir sveikatos dėl manęs netekai, kiek švelnios, stebuklingos meilės man parodei, kas suskaitys? Vos tik išgirsdavai mano silpną balselį, tu šokdavai naktį iš miego ir bėgdavai prie mano lopšelio. Čia supdavai, linguodavai mane. Kiekvieną mano akies sumirksėjimą tu, mamyte, matei. Tu guosdavai ramindavai mane. Tu pirmoji mane išmokei mylėti ir garbinti Dievulį ir dangiškąją Motiną Mariją. O kiek tu, mamyte, man visko papasakodavai? Kai aš tave rūstinau, tavęs neklausiau, kai aš tau blogą dariau, pažiūrėjusi į mane, giliai nuliūsdavai, o akyse slėpdavai sunkias žibančias ašaras. Ir kiek tu man tada meilės ir nuoširdumo parodei? Viso to į didžiausią knygą negalėčiau surašyti.

Gėlės Mamytei

Zig. Gavelis

Aš nuskyčiau leliję:
Tau, brangioji Motinėle,
Ją priseksiu prie krūtinės
Ženkliui meilės nuolatinės!

Tavo rankos mane glostė,
Joms įteiksiu visą puokštę
Kaip ugnis raudonų rožių –
Stebuklingo, reto grožio.

Akeles neišmiegotas
Ir veidelį išvagotą
Bučinėliu padabinsiu,
Išbučiavus apkabinsiu.

Mamytei

Kotryna Grigaitytė

Tau gegužės rytas,
Motinėle mano,
Obelių žiedelin
Meilę įdainavo.

Ir bitutėms dūzgiant,
Ir vėjeliui šlamant,
Mūs širdis kartoja
Mielą žodį: mama!

Koks gražus pasaulis
Ant tavųjų rankų,
O sapnuojant žvaigždės
Prie lovelės renkas.

O Dievuli geras,
Saugok vis mamytę –
Ir rudens naktyje,
Ir gegužės rytą...

Žodž. A. Matučio

Mamytei

Muz. J. Karoso

1. Kaip sau-lu - tã, kaip švie - si, Tu, ma-
my - tã, mums a - - si. Tu ir šil-dai
ir šyp - sais mei-lãs spin-du - liais švie-
siais, mei - lãs spin-du - liais švie - siais.

Daug ilgų tamsių naktų Mes užaugsim dideli,
Žvaigždele žibėjai Tu, Tau plaukeliai bus žili.
Prie lopšelio nemigai, Iš širdelės kiekvienos
Mus mažus supai ilgai, Mūsų meilė Tau liepsnos,
Mus mažus supai ilgai. Mūsų meilė Tau liepsnos.

PAMĄSTYK:

Ką esi gavęs iš mamytės, Kaip geriau ir uoliau ga-
ko niekad negalėsi jai su- li parodyti savo dėkingumą
gražinti. ir meilę jai.

Marija, Dievo Motina

(Giesmė)

Marija, Dievo Motina,
Aš esu tavo vaikas.
Padėk pelnyti dangų,
Nes žemėj trumpas laikas.

Danguj, danguj, danguj
Tarnausiu jai danguj
Danguj, danguj, danguj
Mylėsiu ją danguj.

Matysiu ją danguj,
Tikroį savo tėvynėį,
Su angelais giedosiu
Garbės ir džiaugsmo giesmę.

Danguj, danguj, danguj
Tarnausiu jai danguj
Danguj, danguj, danguj
Mylėsiu ją danguj.

MARIJA MOTINA

Jeį norime mylėti ir garbinti mūsų dangiškąją Motiną Mariją, galime jai padaryti mažą altorėlį namuose. Paimkime statulėlę ar paveikslą, padėkime kur augščiau, papuoškime gėlėmis... Altorėlis mums primins, kad mylime ir garbiname savo dangiškąją Motiną. Marija mus laimins už visą meilę, kurią jai rodomė.

Šventoji Marija, melsk už mane. Laimink mane ir padėk man būti panašesniu į Tave.

Sveika Marija

Ir pagirtas Tavo
iščios
vaisius
Jėzus.

melskis
už mus

ir mūsų

mirties valandoje. Amen.

S Ū N U S

A. Giedrius

Nedideliais būreliais vaikai ėjo iš mokyklos. Tuo pačiu laiku pakraščiu gatvės moteris traukė vežimėlį. Ji nemažai turėjo įsikrovusi šakų ir sunkiai ėjo, buvo šluba.

Keli išdykėliai, pro šalį eidami, pasijuokė:

– Bobule, nelinguok eidama! Ar sunku vežti?

O kiti pridėjo:

– Kitą sykį šunį pasikinkyk.

Moteris sustojo, pasižiūrėjo į vaikus ir tarė:

– Kad būtumėt geri, padėtumėt man vežimėlį stumti.

Bet vaikai tik juokėsi. Moteris, nieko nesakydama, važiavo toliau. Štai girdi ji išpaskos malonų balsą:

– Mama, palauk: aš atbėgu.

Moteriškai pasidarė miela. Ji sustojo. Tai buvo jos sūnus. Jis taip pat grįžo iš mokyklos. Prisiartinęs pasidėjo ant vežimėlio savo knygų maišelį ir ėmė jį stumti.

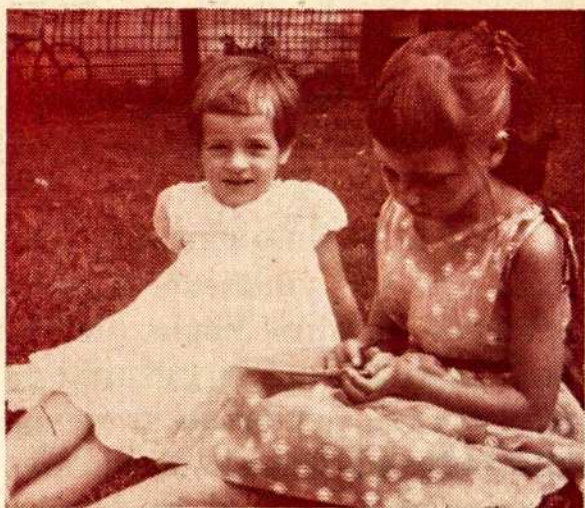
– Dėkui, sūneli, – tarė motina, ir iš akių jai biro karštos ašaros.

Mamytės

Pasakėlė

Aleksandra Eivienė

Vilija, Marija — jaunos atžalėlės,
Akeles užmerkit, seksiu pasakėlę.

Tai ne pasakėlė, tai širdies tik godos,
Kaip lakštučių giesmės tėviškėlės soduos.

Taip Dievulis lėmė ir kelius supynė,
Kad jums teko gimti nesavoj tėvynėj.

O ašai ten augau, paukšteliu čiulbėjau,
Ir apleist tėvynės niekad nenorėjau...

Būdavo prie jūros grakščios bangos puošias,
O žvejys ant kranto savo tinklą ruošia.

Lyg krištolas teka vanduo Nemunėly
Vilija sesutė bėga Panerėliais —

Žydi rūtos, mėtos seserų gėlynuos
Slepias gintarėliai Palangos smėlynuos.

Sirpsta obuoliukai raudonais skruosteliais,
O šalia jų žaidžia margieji drugeliai.

Ten skambėjo juokas, buvo ten jaunystė
O dabar jurginuos ryto rasos vysta...

Vysta mano žodis — baigias pasakėlė,
Akeles atmerkit, mano atžalėlės!

UODO TEISMAS

*Lietuviškai atpasakojo Sonė Tomarienė
Tagalogų genties iš Pilipinų salų pasaka*

Kartą gyveno karalius, kuris nekenė triukšmo. Jis išleido įsakymą žmonėms kalbėtis tik šnibždomis. Ką darys žmonės: karalius liepia, jie šnibžda. Po kiek laiko karaliui pasirodė, kad ir gyvuliai per daug triukšmauja. Išleido įsakymą, liepdamas ir jiems tylėti. Karaliaus kareiviai visą laiką tik bėgiojo po karalystę, tildydami bliunančius, urzgiančius žvėris ir giedančius paukščius.

Kartą vienas kareivis išgirdo varlę kurkiant. Jis tuojuo ją susigavo ir nunešė karaliui nuteisti.

— Kodėl kurkei? — paklausė karalius.

— Mane paėmė juokas, kai pamačiau straigę savo namus ant kupros nešantis, — atsakė varlė.

— Mm, — tarė karalius, — priežastis suprantama.

Karalius pasiuntė kareivį, kad atvestų straigę į teismą. Straigė atšliaužė su namais ant kupros.

— Kodėl nešiojiesi savo namus ant nugaros ir juokini varlę? — paklausė karalius.

— Bijau, kad vabalėlis žibukas neuždegtų jų savo švieselės.

— Mm, — tarė karalius, kasydamasis barzdą, — protinga priežastis. — Ir pasiuntė kareivį, kad pristatytų vabalėlį žibuką į teismą.

Atlėkė žibukas, savo švieselės žybdamas.

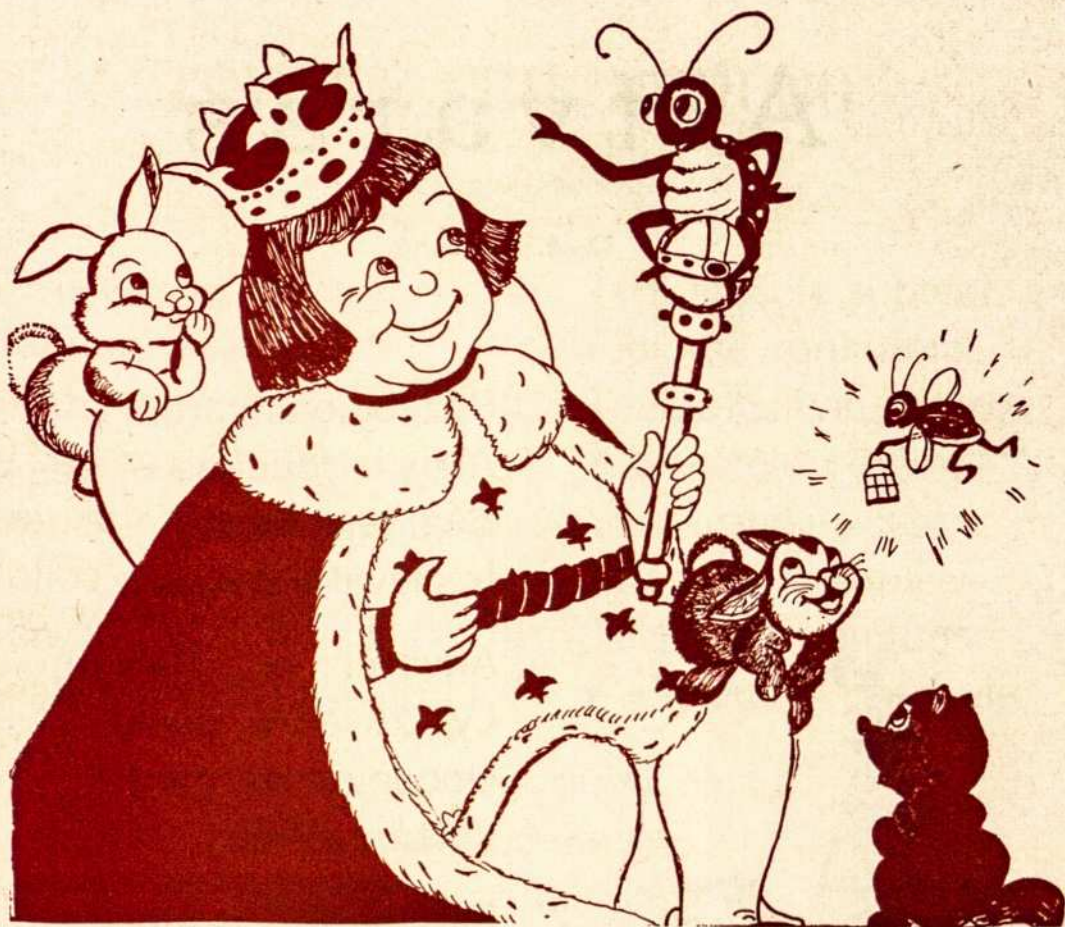
— Ko lakioji su ugnimi? — paklausė karalius.

— Kad bijausi uodo, — atsakė žibukas. — Jei šviesos nesinešiočiau, nematyčiau naktį uodo, kai jis atlekia manęs kandžioti.

— Protingai darai, — tarė karalius ir įsakė pakviesti uodą.

Atlėkė uodas, zvimbdamas, birgzdamas, savo aštrų čiulptuvėlį atkišęs.

— Kodėl kandžiojiesi? — paklausė karalius.

— Turiu kandžiotis, — atsakė uodas. — Nesikandžiojęs ir kraujo negėręs, mirčiau.

— Kvaila priežastis, — tarė karalius. — Nuo šiol uždraudžiu tau kandžiotis.

— Bet, gerbiamasis karaliau, jeigu aš nekandžiosiuos...

— Tylėk neplepėjęs! Uždraudžiu kandžiotis, ir baigta! — sušuko karalius.

— Bet, pone karaliau...

Karalius supykęs, kad uodas atsikalbinėja, pagriebė plaktuką ir užsimojo. Uodas matydamas, kad karalius jį žada užmušti, stakt ir nutūpė jam ant kaktos. Karaliaus kakta jam atrodė saugiausioji vieta.

Karalius dar labiau supyko. Toks uodo elgesys jam atrodė karališkos garbės įžeidimas. Nieko nelaukęs, kaukšt plaktuku iš visos jėgos uodui per galvą ir sau per kaktą! Trinktelėjo taip smarkiai, kad pats apalpo ir par-

(nukelta į psl. 21)

Aitvaras

O. B. Audronė

Pažaboję aitvarą,
Algis ir Jonukas
Bėginėja, vejasi
Ir pievelėj sukas.

Aitvarėlis plaukia sau,
Lyg žuvėdra, puola,
Uodegytė mirganti
Vartosi iš tolo.

Skriski, mūsų aitvare,
Trim spalvom dažytas,
Per miškus ir lygumas
Skrisk į šiaurės rytus.

Ten, kur Neris, Nemunas
Raitosi, vingiuoja,
O senoji Baltija
Gintarus sijoja.

TĖVIŠKĖ PRIE NEMUNO

Anzelmas Matutis

Tėviškėlę aš turiu,
Nemunu apjuostą.
Su dangum melsvai žydriu
Ir sesutės juosta.
Ten, kur ant kalvų aukštų
Žalios pušys šnara,
Ten, kur mėnuo iš skliautų
Žvaigždeles mums beria.

Ten, lopšely supami,
Plojome rankutėm,
Ten auksiniam židiny
Kibirkštėlę pūtėm,
Saulė ritasi šviesi,
Ritas per pasaulį...
Tėviškėlės languose
Kiekvienam po saulę.

Jos upeliuose srauniuos
Kiekvienam po dangų,
Ir lakšnutė padainuos
Po kiekvienu langu.

Visados mylėsime ją
Kaip žvaigždėlę dailią:
Ten mamytės širdyje
Kiekvienam po meilę.

Smuikininkas

Vyt. Tamulaitis

— Mama, mamyte!

Tylu. Niekas neatsako.

— Mama, mamyte! — vėl pasigirsta gailus vaiko šauksmas nakties tamsoje. Bet tik vidurnakčio ramumas plaukia iš tamsių šešėlių, kurie savo juodame glėbyje laikė pavasariu alsuojančią žemę.

— Mama, kur tu? — pašoka išsigandęs vaikas savo guolyje ir bailiai praveria akis. Prieš jį tamsoje sumirga degančios žvakės, suskamba kažkur toli laidotuvių giesmė.

“Mama, mama...” ne lūpose, o širdyje dabar kartojo tūkstantį kartų tą brangų vardą, nors gerai žinojo, kad niekas jo neišgirs, palaiminta ranka jau nepalies karštos kaktos ir ašaroto veido...

— Sudiev, sudiev, mama! — ištaria vos girdimai, ir akys nukrypsta į žvaigždėtą dangų, į tuos mėlynus tolius, kur išskrido balta ir švelni jo motinos siela.

Berniukas dabar aiškiai viską prisimena. Jo mama mirė, prie jos karsto ilgai degė ir tirpo vaško žvakės... Niekas jos dabar neprisiminė — tos vargšės kampininko našlės — kaip tik vienas jos sūnus, kurį po laidotuvių išsivežė pas save dėdė avių ganyti, žąsų pavarinėti ir siuntinėti ten, kur kam patiko. Viską, ką neturtinga našlė turėjo vertingesnio, pasiėmė dėdė, palikęs našlaičiui tik menką, iš paprastų lentelių kaimo staliaus sukaltą, smuiką, kuriuo berniukas taip mėgo groti. Buvo jam pats brangiausias motinos atsiminimas, kurį ji padovanojo pirmosios komunjės dieną, tardama:

— Tu labai norėjai turėti smuiką. Štai jis! Grok juo. Tavo neturtinga motina negalėjo tau nupirkti gražaus ir tikro smuiko. Bet nors jis turi tik tris stygas, noriu, kad išmoktum juo groti taip, kaip tas pasakos smuikininkas, kurio smuikas taip pat turėjo tris stygas. Pirmoji, ploniau-

sia — buvo padaryta iš meilės, kuria degė jo širdis, antroji iš tiesos, kuri gyveno jo širdyje, ir trečioji — iš kantrumo, kuris drąsa ir viltimi derino anas pirmąsias, lydėdamas tą nuostabųjį smuikininką gyvenimo kelyje. Ir tas pasakos smuikininkas ėjo per pasaulį, grėdamas ir budindamas žmonių širdis. Kas išgirdo jo smuiko virpėjimą, to širdis plazdėdavo meile, tiesa ir viltimi... Tu gal ir neišmoksi taip gražiai groti kitiems, kaip tas, bet grok juo pats sau, kad visų pirma tavo pačio širdis skambėtų tų trijų stygų nuostabiuoju garsu, kuris gyvenimo kryžkelėse tave nuves tikruoju keliu, kuriuo privalai eiti...

— Prižadu mama, — prisiminė savo žodžius, kai sušuko iš džiaugsmo, imdamas smuiką. Nesigilino tada į tų žodžių prasmę, tik dabar jie ėmė jam ryškėti, tik dabar ėmė vis aiškiau ir labiau suprasti motinos pasakytą gilią mintį...

— Neužmiršiu savo pažado, mama, — ištarė ir ėmė kažko jieškoti tamsoje, raustis savo guolyje. Greit iš po pagalvės ištraukė savo smuiką ir pamažu, atsargiai ėmė juo groti. Jo širdis nuo pirmųjų garsų ėmė giedrėti ir rimti, lyg ją būtų kas supęs ir nešęs tais nuostabiais garsais į tolimą erdvę, už degančių danguje žvaigždžių, kur buvo dabar jo motina...

— Na ar nenutiksi tu, svirply! — pasigirdo tamsoje rūstus balsas. — Turbūt, neduosi ramiai miegoti tol, kol tos tavo dėžės nesudaužysiu...

Tai buvo rūstus dėdės įspėjimas. Berniuko smuikas tuojuo nutilo. Bet jis jį tebelaikė rankose, ir tebespaudė vis stipriau ir stipriau prie krūtinės, glaudė prie veido... Jo galva sviro, akys merkėsi, piršteliai nebelietė stygų, bet jam atrodė, kad jis groja ir groja, kad jo smuiko garsai plaukia ten pas motiną, ir jų keliais ji ateina pas jį, paliečia savo pirštais veidą, glosto galvą...

— Mama, tai tu... Tai tu! — ištarė vaiko lūpos, sudrebėdamos iš laimės ir taip pasilieka praviros, paskędamos saldžiame vidurnakčio sapne...

Prie pamiškės, pūdyme, piemenukas, pasikišęs po pa-

Smuikininkas

VARGŠĖ KAMPININKO NAŠLĖ,
NETURĖDAMA PINIGŲ NUPIRK-
TI TIKRĄ SMUIKĄ, SAVO SŪ-
NUI, KURIS LABAI MĖGO MU-
ZIKĄ, PADOVANOJO KAIMO
STALIAUS SUKALTĄ SMUI-
KELĮ. MOTINAI MIRUS,
SMUIKAS BERNIUKUI TA-
PO BRANGIAUSIU MOTI-
NOS ATSIMINIŲ. GYVEN-
DAMAS PAS DĖDĘ DAŽNAI
PRISIMINDAVO MOTINOS ŽODŽIUS:

NEGALĖJAU NUPIRKTI TIKRO,
GRAŽAUS SMUIKO; JIS TURI TIK
TRIS STYGAS: HEILĘ, TIESĄ IR
KANTRUMĄ. GROK TAIP, KAD
TAVO ŠIRDIS SKAMBĖTŲ TŲ
STYGŲ NUOSTABIUOJŲ GARSŲ
IR NUVESTŲ TAVE TIKRUO-
JU GYVENIMO KELIU...

NUTILK, TU SVIRPLY!
JEI NE, TAI SUDAUŽYSIU
TĄ TAVO DĖŽĘ!

VAIKAS NEPAMIRŠO SAVO PAŽADO MOTINAI. JIS
GRIEŽĖ SMUIKU, NORŠ DĖDĖ DAŽNAI BARDAVO.

ATĖJO MOTINOS DIENA
ŽIEDAIS, O PIEVOSE

ATSIKLAUPĖS, BERNIUKAS IŠSITRAUKĖ SAVO SMUIKĄ IR PRADĖJO
NEORASIAI GRIEŽTI...

MAMA, AŠ ATĖJAU TAVĘS PASVEI-
KINTI KAIP IR KITI VAIKAI. NIE-
KAS MANO SMUIKO NEKLAUSO, BET
TU, MAMA, KLAUSYSI IR SUPRASI
KĄ AŠ TAU GROSIU...

BERNIUKAS GYVENO PAS DĖDĘ,
KUR TURĖJO GANYTI AVI'S
IR ŽĄSIS. JIS DAŽNAI SAP-
NUODAVO SAVO MĖRUSIĄ
MOTINĄ...

SODAI PASIPUOLĖ
KRAJOJO DRUGELIAI.

KĄ GI KITĄ NU-
NEŠIU, JEI NE
TAVĘ...

PARGINĖS AVI'S VAIKAS IŠBĖGO Į KAPINĖS;
PAKELIUI RINKO GĖLES NUNEŠTI MOTINAI.

BERNIUKO SMUKĄ IŠGIRDO TEN VAIKŠČIOTĖS GARSUS MUZIKAS,
KURIS PRIŽADĖJO BERNIUKĄ LEISTI MUZIKOS MOKYTIS.

BET AŠ NAŠLAITIS...
O MOKSLUI JUK REI-
KIA PINIGŲ!..

EIME, TAU JAU
VISKĄ DAVĖ
MOTINOS MEI-
LĖ!

žastimi savo smuiką, varinėjo avis ir nuolat žvilgčiojo į besileidžiančią saulę.

— Dar anksti. Supyks, jei parginsiu... — kalbėjo vienas. — Bet ir vėluotis negaliu, — neramus sukinėjosi apie avis ir nedrąsiai ėmė varyti jas link sodybos, paskendusios žalume.

Saulė vis labiau raudo, ritosi mėlynu dangumi, tęsdama šešėlius ilgyn ir ilgyn. Piemenukas ėmė spartinti žingsnius ir greičiau varyti avis. Tik prie kiemo vartų dar kiek palūkuriavo. Paskiau greit įvarė avis į kiemą ir netrukus išbėgo pro tuos pačius vartus, vienas su savo smuiku rankose. Pasileido tekinas per pievą į pamiškės kelią, nuolat sustodamas prie gražesnės gėlės žiedo.

— Ką gi kita nunešiu, jei ne tavo... — kartojo godžiai skindamas tai laukinę ramunę tai raktelį, tai čiobrelį.

Baltas gegužės vakaro rūkas jau kilo iš pievų ir laukų, kai piemenukas nedrąsiai pravėrė kapų vartelius ir įėjo į mirusių miestą.

Piemenukas pabėgėjęs kiek žvyro išpiltu takeliu į priekį, staiga pasuko, nesulėtindamas žingsnių, į šoną, ir nušaliame kapų kampelyje, toli nuo tako, paklupo prie apleistos, žolėmis apžėlusios motinos kapo. Jo palinkusią galvelę apipylė saulės spinduliai.

— Mama, — ištare staiga, — ir aš atėjau tavęs pasveikinti, kaip ir kiti vaikai, kurie šiandien sveikina savo motinas. Atėjau, mama, pas tavo, kad ir aš galėčiau padėkoti tau už gyvenimą, kurį man davei. Dėdės Petrukas savo mamytei dovanojo gražų Marijos paveikslėlį auksiniuose rėmeliuose, o Aldutė pasakė gražų eilėraštį ir priskynė daug puikių gėlių iš darželio... Aš nieko, tau, mamyte, nenupirkau: dėdė dar nė karto man pinigų nedavė, o Petrukas nepaskolino... Iš darželio gėlių taip pat negaliu skinti. Štai atnešiau tik tai, kur pievoje žydi... Atleisk, mama, už tokią menką dovanėlę... Tiesa, Petrukas su Aldute pasakė eilėraštį, prižadėjo būti geri ir visada savo mamytės klausyti. Ir aš tau prižadu išpildyti tai, ką man sakei — groti savo smuiku taip, kad mano širdis visada virpėtų,

kaip ir to pasakos smuikininko stygos — tik meile, tiesa ir kantrumu. Nors Petrukas sako, kad aš groju taip, kaip svirplys, ir dėdė žadėjo mano smuiką sudaužyti, bet aš tau pagriešiu šiandien, ką išmokau beganydamas. Niekas mano smuiko neklauso, bet tu, mama, juk jo klausysi ir tik viena suprasi, ką aš tau grosiu...

Nepakilęs nuo kapo, klūpodamas, išsitraukė vaikas savo lentinį smuiką, priglaudė prie jo savo veidą ir pradėjo groti. Nedrąsiai suvirpėjo pradžioje smuikas kapų tyloje...

Paskui jis ėmė groti garsiau ir garsiau. Nesuderintos stygos virpėjo ir verkė. Iš po piemenuko žemėtų pirštelių plaukė graudi melodija, verždamosi savo ilgesingu virpėjimu į įdubusią motinos kapą... Ji, ilsėdamasi šitame apleistame kape, buvo laimingiausia iš visų motinų, ir jai, gal būt, pavydėjo daugel kitų, kurių kapus puošė marmuro paminklai, kur žydėjo rožės ir chrizantemos... Tylios ašaros, kurios krito iš berniuko akių ant kapo, kaip perlai žibėjo gestančioje saulėje, papuošdamos tą kapą gražiausiu paminklu, kokį būtų norėjusi turėti kiekviena motina...

Saulė jau buvo pasislėpusi už šilo, ir šalta rasa krito ant akmeninių kryžių, kai berniukas baigė groti ir atsiveikino motiną. Buvo jau beeinąs, kaip nepažįstama ranka palietė jo petį. Krūptelėjęs atsisuko.

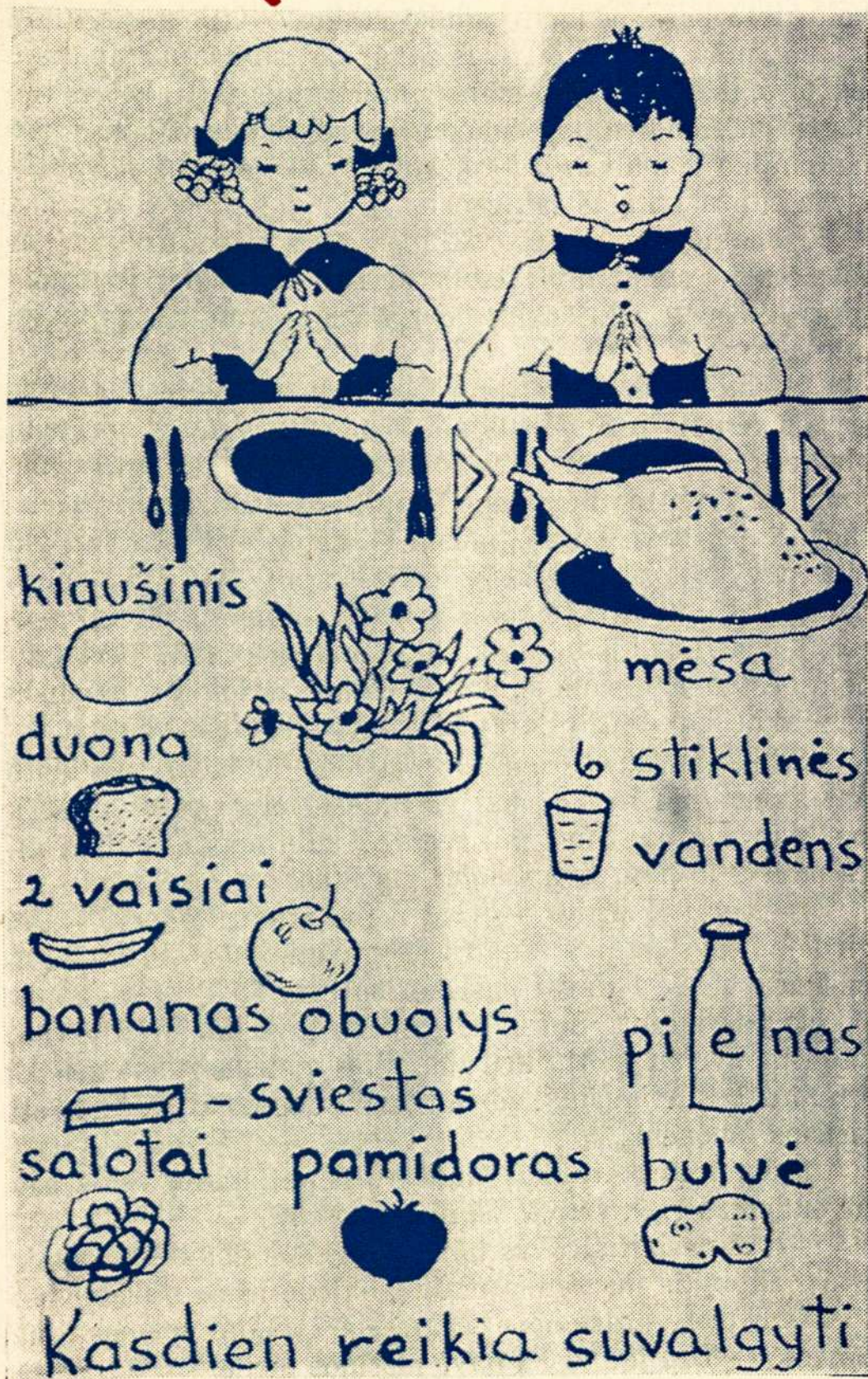
— Nebijok manęs, — tarė nepažįstamas ponas. — Aš girdėjau tavo smuiką. Tu grojai gražiai, nuostabiai... Tavo našlaičio ilgesys tikrai pasiekė motinos širdį, kurios atėjai čia pasveikinti. Sutik, aš paimsiu tave kartu su savim, kad išmokyčiau groti tikru smuiku ir visiems žmonėms. Aš esu muzikas ir jaučiu, kad tu tikrai nuostabiai galėsi groti visiems žmonėms...

Išsigandęs berniukas žiūrėjo į nepažįstamą veidą, nesuvokdamas ką atsakyti. Staiga pasakė:

— Aš našlaitis... Kas už mane ganys pas dėdę avis ir žąsis? Mokytis juk reikia pinigų, o dėdė jų man neduos...

— Eime, — tarė nepažįstamasis, švelniai paėmęs jį už rankos. — Tau jau viską davė motinos meilė.

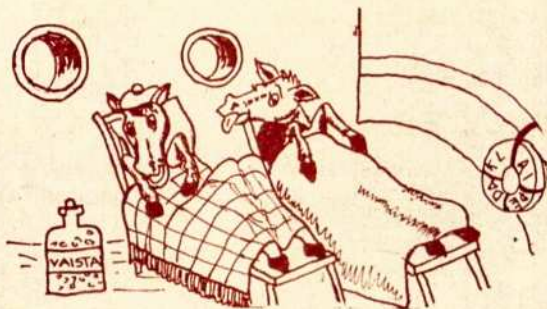
MŪSŲ ŽODYNĖLIS

KEISTI IR ĮDOMŲS DALYKAI

Šikšnosparniai miega augštin kojom

Šikšnosparnis, kuris atrodo kaip skraidanti pe-lytė, miega dieną. Jis įsikabina užpakalinėm kojom į medžio šaką, ir kybo galva žemyn, susisukęs į sa-vo sparnus. Nors toj keistoj padėty jis išbūna valan-das, bet galva jam, atrodo, neapsisuka. Nakčiai atė-jus, jis išskrenda ieškoti maisto. Šikšnosparniai daugiausia minta vabzdžiais, užmuša peles ir žiur-kes, ir todėl yra labai naudingi žmogui.

Arkliai serga jūros liga

Veisliniai arkliai yra labai galingi ir greiti. Jie ga-li bėgti didelius atstumus dideliu greičiu. Bet jūros kelionės jie nepakelia. Po tokios kelionės jie būna nepajėgūs lenktynėms net šešis mėnesius.

(atkelta iš psl. 11)

krito ant žemės be sąmonės. Kai jis atsigavo, uodo jau ne-bebuvo. Jis nulėkė ir pasislėpė miško tankumyne.

Tuo ir pasibaigė tas garsusis uodo teismas. Matydami, kad karalius net uodo negali suvaldyti, žmonės ir gyvuliai nustojo jo bijoję ir vėl garsiai kalbėjosi, dainavo, giedojo, kurkė, krankė, birzgė, kaip ir pirmiau.

ALGIS ir ALYTĖ

**Blogas vaikas, juokias
vaipos.
“Kam tu lėkštes plauni?”,
šaipos.**

**Džiaugias Algis ir Alytė:
“Kaip smagu padėt mamy-
tei!”**

**Vaikas blogas, greitas
pykti,
niekas jam negal įtikti.**

**Bet mūs Algis ir Alytė
žaidžia kol pareis mamytė.**

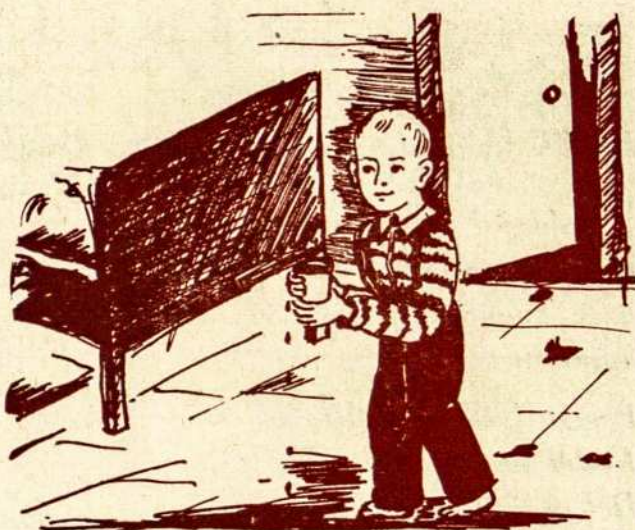

**Jis nenori nė iš tolio
to mažyčio savo brolio.**

**Algis stato nameliuką —
myli mažąjį broliuką.**

SAULIUS IR KASTYTIS

Vakare kai grįžo tėtis
Saulius ėmė vėl derėtis:
"Kiek man duosi dešimtukų
Kad aš saugojau broliuką?
Nesigyrė Saulius tėtei
Kaip reikėjo jam drebėti
Kai mamytei buvo bloga,
Nes kankino baisi sloga.
Virė, saldė jai arbatą,
Rinko vaistus, mirkė vatą,
Klausinėjo kas jai skauda,
Kodėl kosti, kodėl čiaudo,
Nešė valgyt jai į lovą,
Ištempė į lauką Kovą,
Nes jis gainiojo Kastyti,
Triukšmu vargino mamytę.
Tėtis viską pats suprato —
Prie grindų jam lipo batai —
Tai lašai saldžios arbatos,
Slaugymo žymių daug matos...
Tėtis šypsos, stebis tyliai
Kaip Sauliukas mamą myli,

Kad už savo santaupėles
Jai nupirko dovanėlę —
Porcelaninį šeškutį
Besišpysantį, mažutį.
Rankoje dailus žiedelis
Skaisčiai raudonais lapeliais.
Užrašas gražiai raitytas:
"Mamo Mylimajai" šitas.

Ž A I S K I M E !

PRIEGALVĖLIS

Žaidėjai lėtai eina ratu. Vienas stovi viduryje rato, laikydamas rankose priegalvėlį. Visi dainuoja:

Priegalvėli, priegalvėli,
Kodėl tu taip baltas?
Dėl to baltas, dėl to baltas,
Kad močiutės skalbtas.
Priegalvėli, priegalvėli,
Kodėl tu taip minkštas?
Dėl to minkštas, dėl to minkštas,
Kad močiutės kimštas.

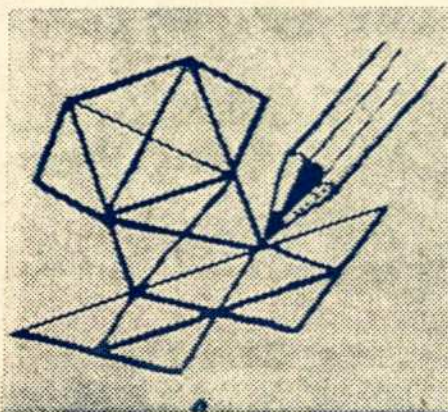
Dainuojant paskutinę dainos eilutę, stovintis viduryje staigiai meta kuriam nors žaidėjui priegalvėlį. Jei šis priegalvėlio nepagauna, tai eina į vidurį, ir žaidimas kartojamas. Jeigu žaidėjas priegalvėlį pagauna, tai vidurio žaidėjas lieka tas pats ir toliau vadovauja žaidimui lai-

kydamas priegalvėlį. Dainelė vėl kartojama nuo pradžios.

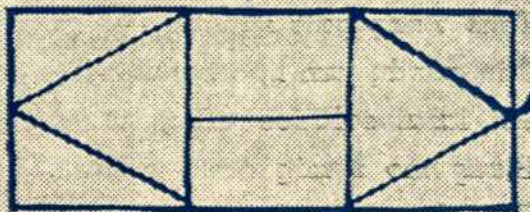
JAUTELIS

Iš žaidėjų tarpo išrenkamas vienas "jautelis". Tada pririšama prie medžio dviejų jardų ilgumo virvė, o jos galas paduodamas "jauteliui". Prie medžio ant žemės yra padedama kepurė, nosinaitė, skepetaitė ar kitas koks daiktas.

Visi kiti žaidėjai bėginėja aplink medį ir stengiasi paimti prie medžio padėtus daiktus. "Jautelis" jiems kliudo. Jeigu "jautelis" kurį žaidėją paliečia, šis susikeičia su "jauteliu" ir saugo prie medžio padėtuosius daiktus nuo kitų žaidėjų. Laimi tas, kuriam pasiseka daugiausia kartų išiveržti į jautelio saugomą plotą ir paimti daiktą.

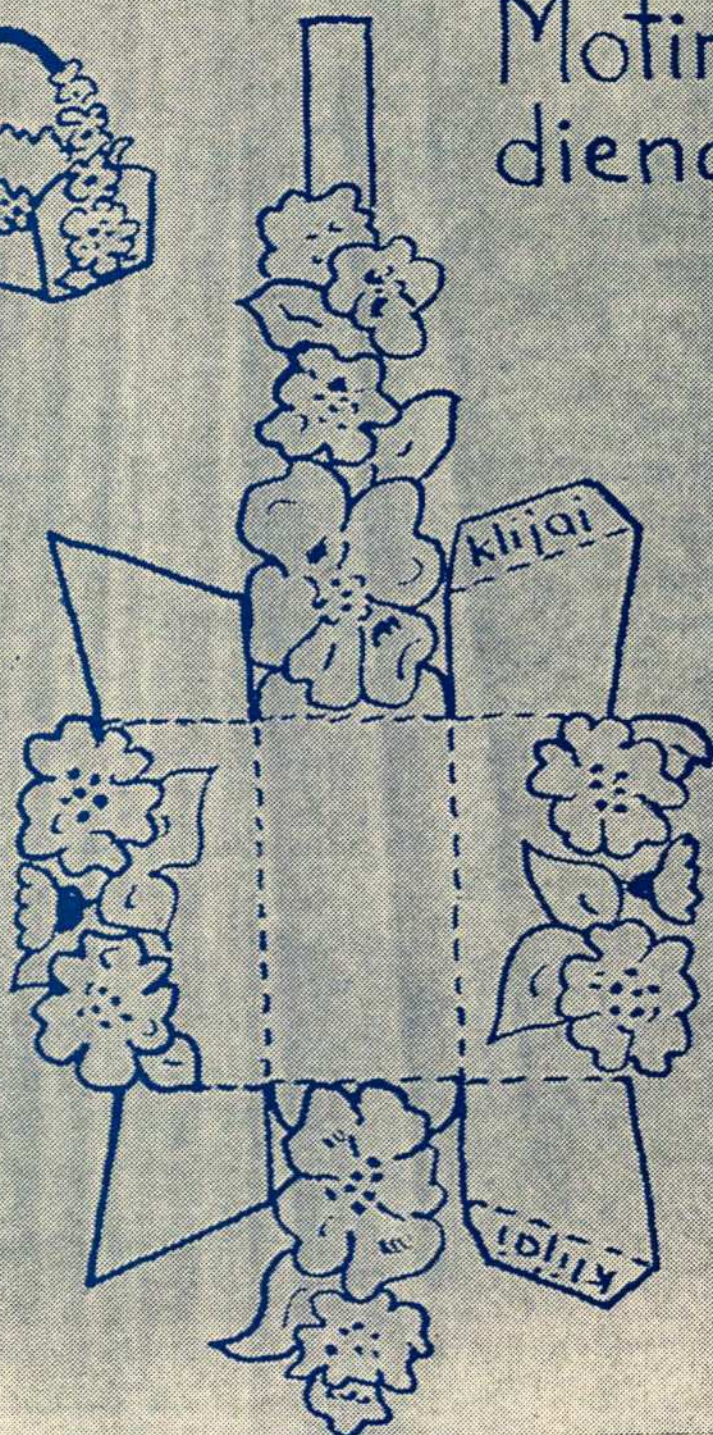
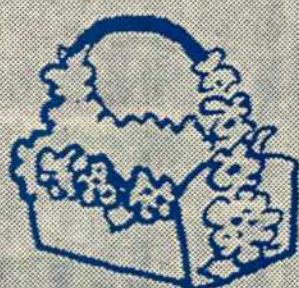
Nupieškite
neatkėlę pieštuko

PASIDARYKIME PATYS

Krepšelis Mamytei

Motinos
diena

Skersai

1. Nei —, nei toks.
2. Augštai skrenda —,
bet už virvelės laiko
juos vaikai.
3. Šviečia ir šildo —.

Išilgai

1. Eikš —.
2. Kur ponas siūncia, ten
— eina.
3. — paukšteliai, su-
glaudė sparnelius.
4. Kas —, kas nebus,
bet lietuvis nepražus.

Miestietis ūkininkui:

“Pone, jei su jūsų leidimu aš
eičiau tiesiai per jūsų ganyklas
į stotį, ar suspėčiau į traukinį,

kuris išeina puse aštuntos?

Ūkininkas:

“Jeigu jus pamatys mano
jautis, tikrai suspėsit.

MISLĖS

Kas audžia be staklių?

Kas atbulas dirbdamas sau duoną užsidirba?

Kas pilnas skylių, bet vandenį laiko?

Kuomet yra geriausias laikas valgyti?

Po kokių medžių zuikis lyjant slepiasi?

Kokio akmens nėra vandenyje?

Kas sunkesnis, ar svaras plunksnų, ar svaras švino?

Kodėl gaidys užsimerkęs gieda?

Kokių medžių girioje daugiausia?

NENORĖJO APSUNKINTI...

Mažas Jonelis ėjo keliu iš miesto ir nešėsi pintinėje nupirkęs šiokių tokių daiktelių. Pavijo jį važiuotas ūkininkas.

— Dėde, pavėžink, — prašo Jonukas.

— Gerai, — sako ūkininkas, — sėskis.

Jonukas įsilipo į vežimą ir atsisėdo, o pintinę laikė rankose.

— Pasidėk tą pintinę, — sako ūkininkas. Tepasils rankos.

— Dėkui, kad jau mane pavėžinate, — sako vaikas, — o pintinę aš pats palaikysiu. Nenoriu per daug apsunkinti Jūsų arklių.

KAS?

Aš turiu veidą, turiu rankas, bet nesiprausiu, neplaunu jų. Aš keturkampis arba apvalus, aš einu ir dieną ir naktį smagus. Niekad neišeinu iš vietos savos, bet tuoj pasakau, kas suspės, kas vėluos.

LIETUVIŲ PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

Mokslo ant pečių nenešiosi.

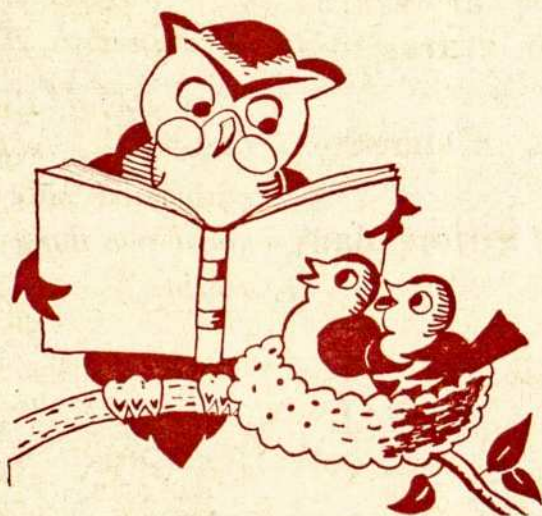
Į ką jaunas įprasi,
tą senas teberasi.

Moki žodį — žinai kelią.

Prastas paukštis, kurs savo
lizdą teršia.

Galva visą žmogų vadžioja.

*

Lavinkim liežuvį

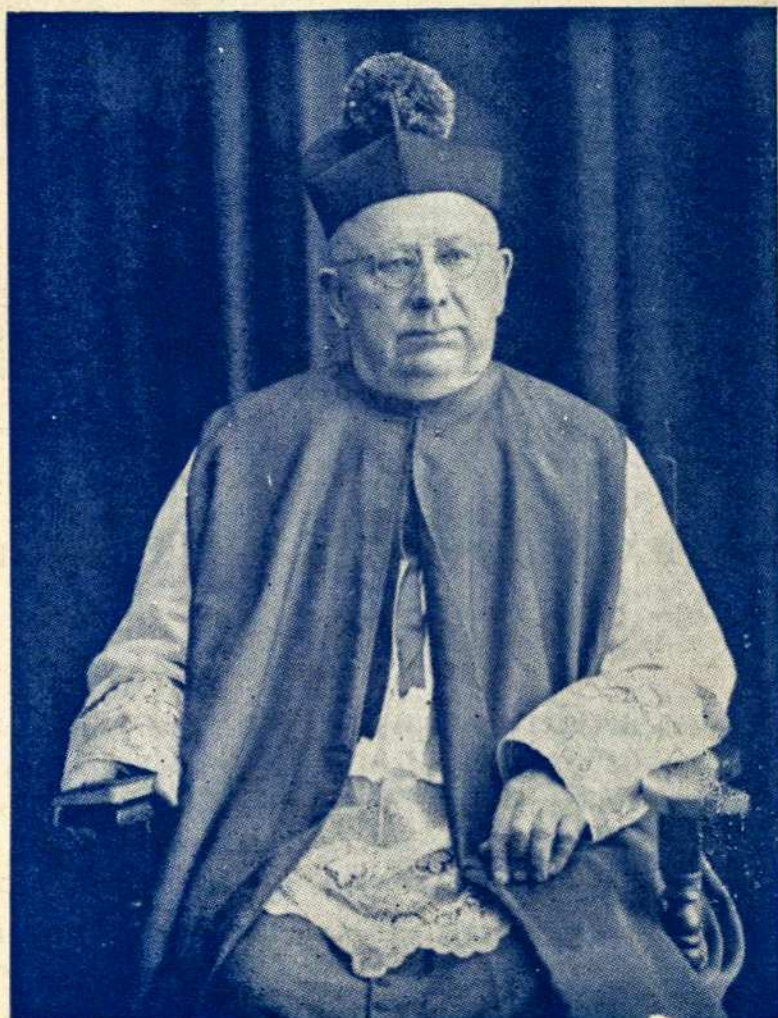
(skaitykime greit)

Plazda, blizga balto balandėlio balti sparneliai
ir snapelis balto balandėlio blizga.

Sušniokštė, sušlamėjo žalios pušys šilo pusėj.

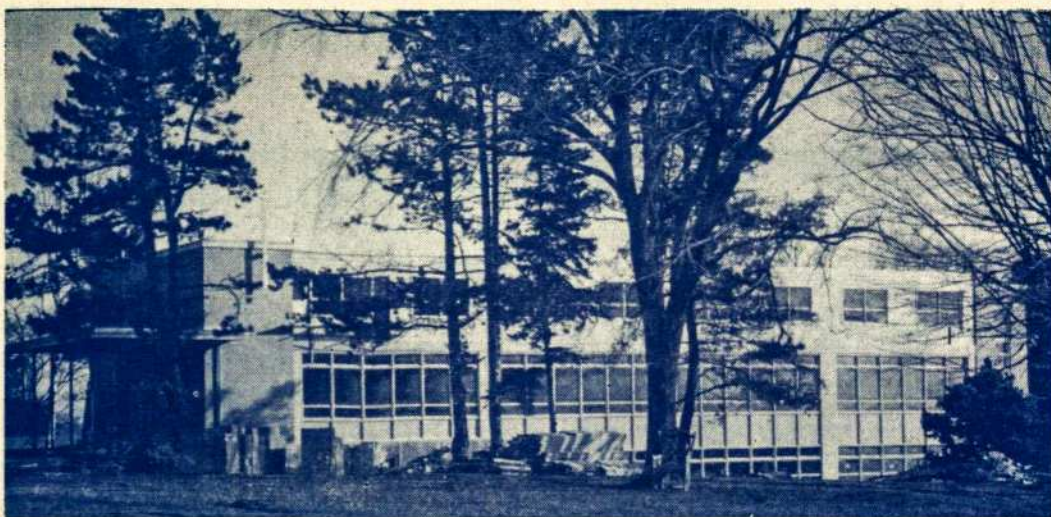
Vakar debesų gausybė apdengė padangę, daugiau
negu dangų dengia debesys dabar.

Šio "Eglutės" numerio leidėjas

Prelatas J. Ambotas, Hartfordo lietuvių Švč. Trejybės parapijos klebonas.

Didžiai Gerbiamam Prelatui, išleidusiam šį Marijos ir motinų garbei skirtąjį numerį, labai dėkoja "Eglutė" ir jos skaitytojai.

TT. Pranciškonų gimnazija, Kennebunkport, Maine

Baigiančių Pradžios Mokyklą Berniukų DĖMESIUI

Lietuviai pranciškonai, prieš trejus metus atidarę Kennebunkport, Maine, savo gimnaziją (High School), kviečia į ją stoti pradžios mokyklą baigusius jaunuolius. Šiais metais pranciškonų gimnazijoje jau veikia trys klasės. Gabūs mokiniai, pristatę savo mokslo pažymėjimus, gali persikelti ir iš kitų gimnazijų. Vietos bendrabutyje yra 100-tui mokinių.

Nuo praeitojo rudens mokykla veikia naujose moderniškose patalpose, kuriose yra bendrabutis, klasės, žaidimų salė, biblioteka ir laboratorija.

Į mokyklą priimami tik lietuviai ir lietuvių kilmės berniukai. Mokyklai ir bendrabučiui vadovauja patys lietuviai pranciškonai. Gimnazija turi visas valdžios mokyklų teises, ir joje išeinamas visas vidurinėms mokykloms nustatytas kursas su lotynų kalba ir lituanistika.

Už mokslą ir bendrą atlyginimas tik 400 dol. metams. Neturtingi gabūs mokiniai gali būti dalinai arba ir visiškai nuo mokesčio už mokslą atleidžiami.

Pirmenybė teikiama norintiems stoti į lietuvių pranciškonų vienuoliją jaunuoliams. Vėliau jie vienuolijos lėšomis bus mokomi ir ruošiami misijonieriais, kad tarnautų lietuviams išeiviams ir laisvinti Lietuvai.

**Tėv. Viktoras Gidžiūnas, O.F.M.
Franciscan Monastery
Kennebunkport, Maine**

EGLUTĖ

Leidžia
Lietuvių Kultūros
Institutas

Redaguoja ir
Administruoja
Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Redaktorė — Sesuo M. Kristofora. Administratorė — Sesuo M. Oliveta.

Prenumerata:

Metams: \$4.00, atskiras numeris 40 centų.

Pinigus, užsakymus, adresų pakeitimus, ir raštus prašome siųsti ir visais redakcijos ir administracijos reikalais kreiptis:

EGLUTĖ

Immaculate Conception Convent
R. F. D. 2, Putnam, Connecticut

ŠI NUMERĮ ILIUSTRAVO:

Sesuo M. Bernarda — “Mamytei” (gaidos) psl. 5.

Sesuo M. Veronika — “Sveika Marija” psl. 7, “Algis ir Alytė”
psl. 22, “Saulius ir Kastytis” psl. 23.

Marytė Eidukevičiūtė — “Smuikininkas” psl. 16 ir 17.

Klišė psl. 6 — “Laiškų Lietuviams”, klišė psl. 29, “Vyties”.

(“Motinai” psl. 3 iš knygos — “Motinos Auka”).

NO. 4 GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Psl. 9, Kas primena pavasarį, kas rudenį?:

“Laikas įdėti antruosius (sietinius) langus”. — pavasarį

“Ūkininkai jau veža javus namo”. — rudenį

“Mama nusipirko gėlėtą skrybėlę.” — pavasarį

“Salotų sėklos, kurias pasėjau, jau pradeda dygti”. — pavasarį

“Voverys jau krauna sau riešutus”. — rudenį

Psl. 23, Kurie 3 dalykai priklauso drauge?: adata, siūlai ir pirštukas.

Psl. 23, Ant ko kas auga?: 1. ant medžio, 2. ant stiebelio, 3. ant medžio, 4. ant krūmo, 5. ant medelio, 6. ant stiebelio, 7. ant medžių, 8. ant stiebelio.

ŠVENTĖS ir VARDINĖS

GEGUŽE

1. P. Pilypas ir Jokūbas, Apaštalai
2. Š. Atanazas, Mafalda, Geva, Švaistas
3. S. Šv. Kryžiaus Atradimas, Juvenalis, Dievonis
4. P. Florijonas, Monika, Beržas
5. A. Pijus, Krescencijona, Traidenis
6. T. Evodijus, Prudencija, Baltuolis
7. K. ŠEŠTINĖS. Stanislovas, Flavija, Domitilė, Dainora
8. P. Akatas, Gertrūda, Ida
9. Š. Grigalius, Austė
10. S. Antoninas, Solangija, Putinas
11. P. Vivaldas, Principija, Skirgaudas
12. A. Neras, Imelda, Vaidutis
13. T. Robertas Bellarminas, Merevena, Gardevutis
14. K. Erembertas, Petronilė, Gintaras, Milda
15. P. Jonas Krikštytojas Lasalietis, Gražutis, Jaunutė
16. Š. Ubaldas, Vatargis, Bitė
17. S. SEKMINĖS. Paskalis, Bazilė, Mindaugas, Gailė
18. P. Venantas, Elgiva, Erdvilas, Erikas, Rytė
19. A. Petras Celestinas, Skaistuolis
20. T. Barnardinas Sienietis, Šviedrys
21. K. Teobaldas, Izberga, Vaidevutis
22. P. Venustas, Rita, Aldona
23. Š. Andriejus Bobola, Kymantas, Augmantė
24. S. ŠVČ. TREJYBES. Gerardas, Vilimantas, Gina
25. P. Urbonas I, Grigalius, Žydrė
26. A. Pilypas Neris, Jieva, Algimantas
27. T. Beda, Restituta, Brunonas, Saulė
28. K. DIEVO KŪNO. Augustinas, Augis, Rima
28. P. Martiras, Marija Magdalena, Viksvė
30. Š. Feliksas, Joana, Orleano Mergelė, Biržė
31. S. Angelė, Kancijus, Gintautas

